

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΛΑΝΤΣΑΣ

ΕΤΑ νόσον ἡμιπληγίας διαρκέσασαν ἐπὶ δύο ἔτη, ἀπέθανε τῇ 10 Ἰανουαρίου ἐν Ἀθήναις ὁ γηραιὸς ζωγράφος Βικέντιος Λάντσα.

Ὁ Λάντσα ἐγεννήθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1822. Ὁ πατήρ του ἦτο διευθυντὴς τοῦ Λεγιστηρίου.

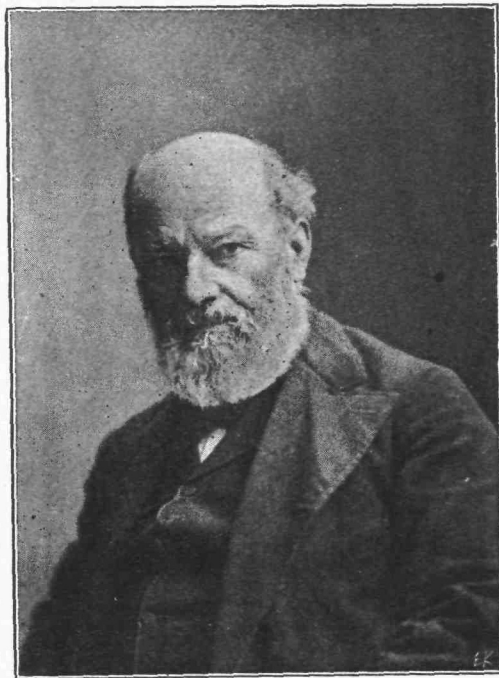
Νεώτατος ἐσπούδασεν εἰς τὴν αὐτῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Καλῶν Τεχνῶν, βραβευθεὶς διὰ τὰς ἐπιμελεῖς σπουδὰς του. Ἀποπερατώσας αὐτάς, διωρίσθη βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ τῆς Προοπτικῆς. Ἀλλ' ἐπέρχεται ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἐξέγερσις τῆς Ἰταλικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848. Ὁ Αὐστριακὸς στρατὸς προήλαυε καὶ οἱ Ἴταλοι συνηθροίζοντο εἰς Βενετίαν. Ὁ Λάντσα, νεώτατος, σημαιοφόρος συνεμωτικοῦ σώματος, περιήρχετο τὴν πόλιν κραυγάζων ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος του ἀπὸ τῆς Αὐστρίας. Ἡ στάσις ὑπῆρξεν ἀτυχὴς καὶ ὁ Λάντσα ἐξόριστος, ἀποβιβάζεται εἰς Πάτρας. Μετὰ διετίαν ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. Ἡ βασίλισσα Ἀμαλία τὸν ὑπεστήριξε, ἀναθέσασα εἰς αὐτὸν τὴν μέχρι σήμερον σωζομένην διακόσμησιν τῆς ἐξοχικῆς τῆς ἐπαύλεως.

Δύο ἔργα τοῦ Λάντσα προσέδωσαν αὐτῷ τὴν φήμην καλοῦ ζωγράφου. Τὸ «Στρατόπεδον τῶν Θηβῶν» ὅπερ ἔγραψε κατ' ἐντολὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ αἱ τοιχογραφίαι τοῦ Ρωσικοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Νικοδήμου, δι' ἃς καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ μὲν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρου διὰ ρωσικοῦ χρυσοῦ μεταλλίου, ἀπονεμζομένου εἰς καλλιτέχνας, ὑπὸ δὲ τοῦ Μ. Δουκὸς Κωνσταντίνου, πατρὸς τῆς ἡμετέρας Βασιλίσσης, διὰ πολυτίμου δακτυλίου.

Τῷ 1863 διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ τῆς Προοπτικῆς, Σκηνογραφίας καὶ σχεδίων ἀρχιτεκτονικῆς διδάξας ἐπὶ 38 συνεχῇ ἔτη καὶ ἀριθμήσας χιλιάδας μαθητῶν ζωγράφοις, γλύπταις, μηχανικοῖς, ἀρχιτέκτονας, κοσμηματογράφους. Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ πατήρ τῆς νέας ἑλλην. ἀρχιτεκτονικῆς· ὅτε ἐπ' ἐσχάτων ἀπεχώρησεν ἕνεκα γῆρατος καὶ νόσου. Ἐπίσης ἐδίδασκε τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὰς Στρατιωτικὰς σχολὰς Εὐελπίδων καὶ Ὑπαξιωματικῶν, ἔλαβε δὲ μαθήματα παρ' αὐτοῦ καὶ ἡ σεπτὴ ἡμῶν βασιλίσσα.

Πολλὰ ἔργα τοῦ Λάντσα κοσμοῦν ἐκλεκτὰς Ἀθηναϊκὰς αἰθούσας, οἱ δὲ ξένοι μετὰ ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος ἐξετίμων καὶ ἠγόραζον ἔργα του.

Κυρίως ὁ Λάντσα διεκρίθη εἰς τὴν ἀπεικόνι-

σιν ἀρχαίων ἐρειπίων. Αἱ ὕδατογραφίαι του τῶν μνημείων, εἶνε ἀπαράμιλλοι διὰ τὸ χρῶμα, διὰ τὴν ἀκρίβειαν, διὰ τὴν ἀρχαιοπρεπὴ χάριτα. Ὁ Παρθενῶν—ἰδίως οὗτος—τὸ Ἐρεχθεῖον, τὰ Προπύλαια, ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης, τὸ θέατρον τοῦ Ἡρώδου, ἀπεικονίσθησαν διὰ τῶν χρωστικῶν του φυσικώτατα, ἁρμονικώτατα. Ἐλέχθη περὶ αὐτοῦ ὅτι διὰ τὸν Παρθενῶνα ὑπῆρξεν ὁ Φειδίας τῆς ζωγραφικῆς· ἐπρωτοτύπησεν ἀντιγράφας. Ἡ προοπτικὴ ἦτο πειθῆνιος εἰς αὐτόν· αἱ γραμμαὶ εἶχον τὴν ἀναλογίαν των, αἱ ἀποχρώσεις τὴν δύναμίν των. Ὁ Λάντσα δὲν διεκρίθη ἐπὶ ἐμπνεύσει ἀτιθάσσω, οὔτε διὰ τὴν σύλληψιν θεμάτων καὶ σκηνῶν. Περιωρίσθη εἰς τὰς ὕδατογραφίας τῶν ἀρχαίων μνημείων, διατηρήσας ὅλον τὸ ἀρχιτεκτονικὸν κάλλος των, ἐν λεπτολόγῳ ἀκριβεῖα.

Ὡς ἄνθρωπος ἦτο ἀγαθώτατος, γλυκύς, εὐπροσῆγορος, εὐθυμὸς. Μὴ ὦν κάτοχος ἐντελῶς τῆς γλώσσης μας, ἔτερπε μὲ τὴν ἀδυναμίαν του αὐτὴν καὶ τὴν ἐξεμεταλλεύετο διὰ νὰ χαριτολογῇ.

Καθολικὸς τὸ θρήσκευμα, ἀφίνει τέσσαρα τέκνα, ἐξ ὧν δύο ζωγράφοι, τὸν Λοῖζον, καθηγητὴν ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ καὶ τὸν Στέφανον.

Ἐφερε τὸ Ἑλληνικὸν ἀργυροῦν παράσημον τοῦ Σωτῆρος διὰ τὴν ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ εὐδόκιμον καὶ μακράν ὑπηρεσίαν, καὶ τρία Ἰταλικά μετάλλια τιμητικά, διὰ τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας τῆς πατρίδος του ἀγῶνας, ἐν τῇ Βενετίᾳ, ἐν τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ καὶ ἐν τοῦ Οὐμβέρτου.

Ἡ προσωπογραφία του, ἣν δημοσιεύσαμεν, ἐγένετο ἐκ τῆς μοναδικῆς φωτογραφίας ἣτις διασώζεται ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ του.